

POSTANOWIENIE

Dnia 29 października 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Lech Paprzycki

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 29 października 2012 r.,
sprawy **A. S.**
oskarżonego z art. 177 § 2 kk w zw. z art. 178 § 1 kk
z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej
od wyroku Sądu Okręgowego
z dnia 10 stycznia 2012 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego
z dnia 22 sierpnia 2011 r., /.../,

p o s t a n o w i ł :

- 1. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciąża oskarżycielkę posiłkową M. K. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy, wyrokiem z dnia 10 stycznia 2012 r., w sprawie /.../, utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego z dnia 22 sierpnia 2011 r., którym A. S., między innymi, uniewinniony został od popełnienia czynu zakwalifikowanego w akcie oskarżenia z art. 177 § 2 kk w zw. z art. 178 § 1 kk.

Od powyższego wyroku Sądu Okręgowego, kasację na niekorzyść oskarżonego wniósł pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej M. K. i, zarzucając w obszernie sformułowanych wywodach: „1) rażącą obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art. 201 kpk poprzez zaakceptowanie przez Sąd II Instancji, postanowienia Sądu I instancji o oddaleniu wniosków dowodowych oskarżycielki posiłkowej i oskarżyciela publicznego, o dopuszczeniu dowodu w postaci nowej

opinii innych biegłych (...), 2) rażąco obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art. 433 § 2 kpk w zw. z art. 457 § 3 kpk poprzez nienależyte odniesienie się do zarzutu I apelacji w części dotyczącej naruszenia przepisów art. 7 kpk, art. 366 § 1 kpk, art. 410 kpk, art. 424 § 1 pkt 1 kpk (...), 3) rażąco obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art. 4 kpk i art. 366 § 1 kpk poprzez niewystarczające poczynienie podstawowych ustaleń, zarówno przez Sąd I, jak i II instancji, co do możliwych świadków zdarzenia (...), 4) rażąco obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art. 433 § 2 kpk i art. 457 § 3 kpk przez niezasadne zaakceptowanie przez Sąd odwoławczy powierzchownej, jednostronnej i sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oceny dowodów dokonanej przez Sąd I instancji, co w konsekwencji doprowadziło do utrzymania wyroku Sądu Rejonowego w mocy (...)", wniósł o uchylenie wyroków Sądów obu instancji i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Okręgowej, w odpowiedzi na kasację, wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej M. K. jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 kpk, i jako taka została oddalona, natomiast oskarżyciela posiłkowa została obciążona kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego na podstawie art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 518 kpk.

Zarzuty tej kasacji, w istocie, sprowadzają się do naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisów art. 433 § 2 kpk w zw. z art. 457 § 3 kpk wobec nieprzekonującego ustosunkowania się do zarzutów apelacji oskarżycielki posiłkowej, naruszenia przepisu art. 201 kpk wobec zaaprobowania decyzji Sądu Rejonowego o oddaleniu wniosku dowodowego w przedmiocie dopuszczenia dowodu z opinii innych biegłych z zakresu rekonstrukcji przebiegu wypadków drogowych, a także naruszenia przepisów art. 4 kpk i art. 366 § 1 kpk wobec niepodjęcia dalszych czynności, również przez Sąd odwoławczy, w celu ustalenia drugiej osoby, która powiadomiła Pogotowie Ratunkowe o zaistnieniu wypadku.

Wobec tego stwierdzić trzeba, że nie można wskazać takich czynności, które miałyby prowadzić do ustalenia tej osoby, co do której nie wiadomo czy w ogóle była świadkiem wypadku, które przebiegł w ciągu dosłownie kilku sekund, w warunkach nocnych i poza obszarem zabudowanym. Natomiast jeżeli chodzi o opinię biegłych, to w pełni trzeba podzielić stanowisko także Sądu Okręgowego, że

opinia sporządzona przez Instytut Genetyki Sądowej w B. jest opinią jasną i pełną, w rozumieniu art. 201 kpk, i, w istocie, po konfrontacji biegłych z Instytutu z biegłym, który wydał pierwszą w tej sprawie opinie, nie było sprzeczności między opinią Instytutu i opinią opracowaną przez W. K. Z obu bowiem opinii wynika, że samochód prowadzony przez oskarżonego tuż przed kolizją z motocyklem poszkodowanych w tym wypadku, poruszał się prawą dla tego kierowcy stroną jezdni, natomiast kierujący motocyklem prowadził wówczas swój pojazd lewą dla niego stroną tej jezdni. Nie może też budzić wątpliwości ocena sformułowana w tych opiniach co do możliwości uniknięcia przez oskarżonego zderzenia przez wykonanie manewru obronnego przez zjechanie ku prawej dla niego krawędzi jezdni a nawet na prawe pobocze. Nie można bowiem wykluczyć, a dla dokonania takiego ustalenia wystarczyło nawet wykorzystanie jedynie doświadczenia tylko początkującego uczestnika ruchu drogowego i nie były tu niezbędne wiadomości specjalne biegłego, że oskarżony, w tych warunkach drogowych, mógł zorientować się o sposobie przemieszczania się motocyklisty dopiero po wyminięciu przez motocyklistę samochodu jadącego przed oskarżonym, w tym samym co on kierunku. Wszystkie te kwestie, z należytą starannością, zostały rozważone w uzasadnieniach orzeczeń Sądu Rejonowego oraz Sądu Okręgowego, spełniających wymogi, odpowiednio, art. 424 kpk i art. 457 § 3 kpk, o czym przekonuje staranna i rzetelna lektura obu tych dokumentów.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.